

Список літератури:

1. Звіт про роботу Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг України за 9 місяців 2013 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nfp.gov.ua/742/html>.
2. Левченко В.П. Ринок небанківських фінансових послуг: поточний стан та перспективи розвитку / В.П. Левченко // Збірник наукових праць, ДНВЗ «Українська академія банківської справи НБУ». – 2010. – С. 379-393.
3. Ящук В.В. Ринки фінансових послуг як складова системи економічного розвитку / В.В. Ящук // Фінанси України. – 2010. - № 1. – С. 115 - 121.
4. Унінець-Ходаківська В.П. Роль державного регулювання на ринку фінансових послуг / В.П. Унінець-Ходаківська // Актуальні проблеми економіки. – 2009. - №6. – С. 238 - 247.
5. Пінчук А.П. Особливості функціонування системи державного регулювання ринків фінансових послуг в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/36_PVMN_2012/Gospravlenie/2_119700.doc.htm.

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОРТФЕЛЮ ТА ЙОГО ОПТИМІЗАЦІЇ

*Махнарилов Ю.В., к.е.н., доцент кафедри фінансів,
Плескач І.О., студент кафедри фінансів, КНУТД, м. Київ, Україна*

Актуальність теми зумовлена необхідністю вирішення задачі забезпечення ефективного портфельного інвестування, орієнтованого на диверсифікацію активів, що дозволяє зменшувати кон'юнктурні ризики, пов'язані з нерівномірністю розвитку окремих підприємств, галузей, регіонів та країн і вигідно відрізняє портфельні інвестиції від індивідуального інвестування в цінні папери.

Системний підхід - напрямок методології наукового пізнання, в основі якого лежить розгляд об'єкта як системи: цілісного комплексу взаємозалежних елементів. Згідно з роботами І.В. Блауберга, В.Н. Садовського Е.Г. Юдіна система - сукупність взаємодіючих об'єктів, За Л. Берталанфі та Хол А.Д - сукупність сутностей і відносин.

Говорячи про системний підхід, можна говорити про деякий спосіб організації дій, який охоплює будь-який рід діяльності, виявляючи закономірності й взаємозв'язки з метою їх більш ефективного використання. При цьому системний підхід є не стільки методом рішення завдань, скільки методом постановки завдань. Це якісно більше високий, ніж просто предметний, спосіб пізнання.

В контексті принципів системного підходу розглянемо формування інвестиційного портфелю та його оптимізацію.

Цілісність, що дозволяє розглядати одночасно систему як єдине ціле й у той же час як підсистему для вищестоящих рівнів.

Як відомо, складові інвестиційного портфелю мають певний взаємозв'язок, та їх пропорції відіграють ключову роль в ступені отримання доходу від вкладень, але в той же час визначають ступінь ризику неотримання доходу, або отримання збитків.

Ієрархічність побудови, тобто наявність безлічі, або принаймні двох елементів, розташованих на основі підпорядкування елементів нижчого рівня елементам вищого рівня.

Реалізація цього принципу в контексті управління формуванням інвестиційного портфелю виражається у взаємодії двох підсистем: керуючої й керованої. Тобто інвестор визначає склад, структуру інвестиційного портфелю, його управлінське рішення безпосередньо впливає на систему – інвестиційний портфель.

Структуризація, що дозволяє аналізувати елементи системи і їхнього взаємозв'язку в рамках конкретної структури.

Як правило, процес функціонування системи обумовлений не стільки властивостями її окремих елементів, скільки властивостями самої структури. Так в складі інвестиційного портфелю кожен інструмент має власні характеристики та певним чином впливає на інші складові портфелю. Але для досягнення стратегічної цілі, що її визначає інвестор, необхідно спиратися на загальні показники усієї структури.

Множинність, що дозволяє використати безліч кібернетичних, економічних і математичних моделей для опису окремих елементів і системи в цілому.

Використання економічних і математичних моделей для аналізу усіх елементів системи та самої системи відіграє ключову роль у визначенні ефективності вкладень та аналізу «слабких місць», що дозволяють скоригувати стратегію, змінити склад або структуру портфелю для досягнення більшого прибутку за найменших можливих ризиків.

Системність – це властивість об'єкта мати всі ознаки системи. Всі об'єкти системи являють собою цінні папери, що беруть участь у торгах на фінансовій біржі та мають характеристики дохідності-ризикованості. Доцільне вкладення в ці інструменти дає змогу інвесторові зберегти реальну вартість вкладень, збільшити прибутки.

Оскільки зміну стану інвестиційного портфелю зумовлено багатьма чинниками, такими як стан економіки в цілому, стан світових фондових ринків, стан Українського фондового ринку, стан підприємства-емітента, Рішення інвестора, то необхідно враховувати всі ці чинники при формуванні інвестиційного портфелю та при його реструктуризації з метою оптимізації. Для спрощення процесу аналізу доцільним є побудова алгоритму формування інвестиційного портфелю, який враховує усі вищезазначені чинники.

Алгоритм формування інвестиційного портфелю можемо представити за допомогою рис. 1.

Інвестор формує портфель виходячи з проаналізованих даних. Коли портфель сформовано, це є результатом багатокритеріальної оптимізації, що відтворює суб'єктивне розуміння інвестором оптимального співвідношення між дохідністю та ризиком.

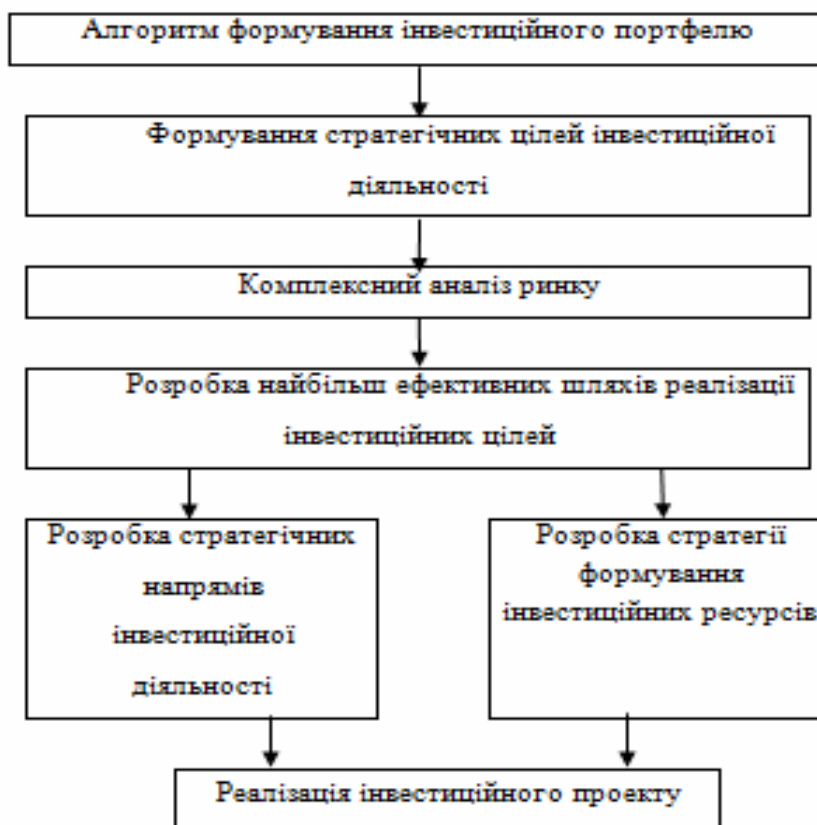

Рис. 1. Алгоритм формування інвестиційного портфелю

Методи формування портфелю також є суб'єктивним процесом поєднання існуючих підходів, методичних рекомендацій щодо розрахунків прибутковості та ризику, наявності в інвестора інформації щодо ринку емітентів та фінансових інструментів, та інтуїції інвестора і його менеджерів. Пов'язуючи усі вищенаведені критерії, можемо сформувати схему прийняття управлінського рішення щодо формування інвестиційного портфелю (рис. 2).

Таким чином виходячи зі схеми на рис. 2 бачимо, що схема прийняття управлінського рішення має циклічний характер, оскільки на етапах: принципи реалізації інвестиційних планів та управління портфелем має зворотні стрілки, які вказують на те, що прийняття рішення впливає на якість системи та її оптимальність. Кожен цикл впливає на якісні та кількісні характеристики системи.

Отже, можемо зробити висновки про те, що процес управління інвестиційним портфелем являє собою складну систему, де управляюча складова – інвестор, який приймає управлінські рішення зважаючи на такі зовнішні фактори, як ризики, стан економіки в цілому, стан світових фондових ринків, стан Українського фондового ринку, стан підприємства-емітента, а також цілями та стратегією інвестора. Також зауважимо, що на систему впливають вищезазначені чинники, незалежно від рішення інвестора, але в той же час саме рішення приймається інвестором на основі власних інтересів. Тобто зміни зовнішнього середовища впливають як на керуючу складову так і на керовану.

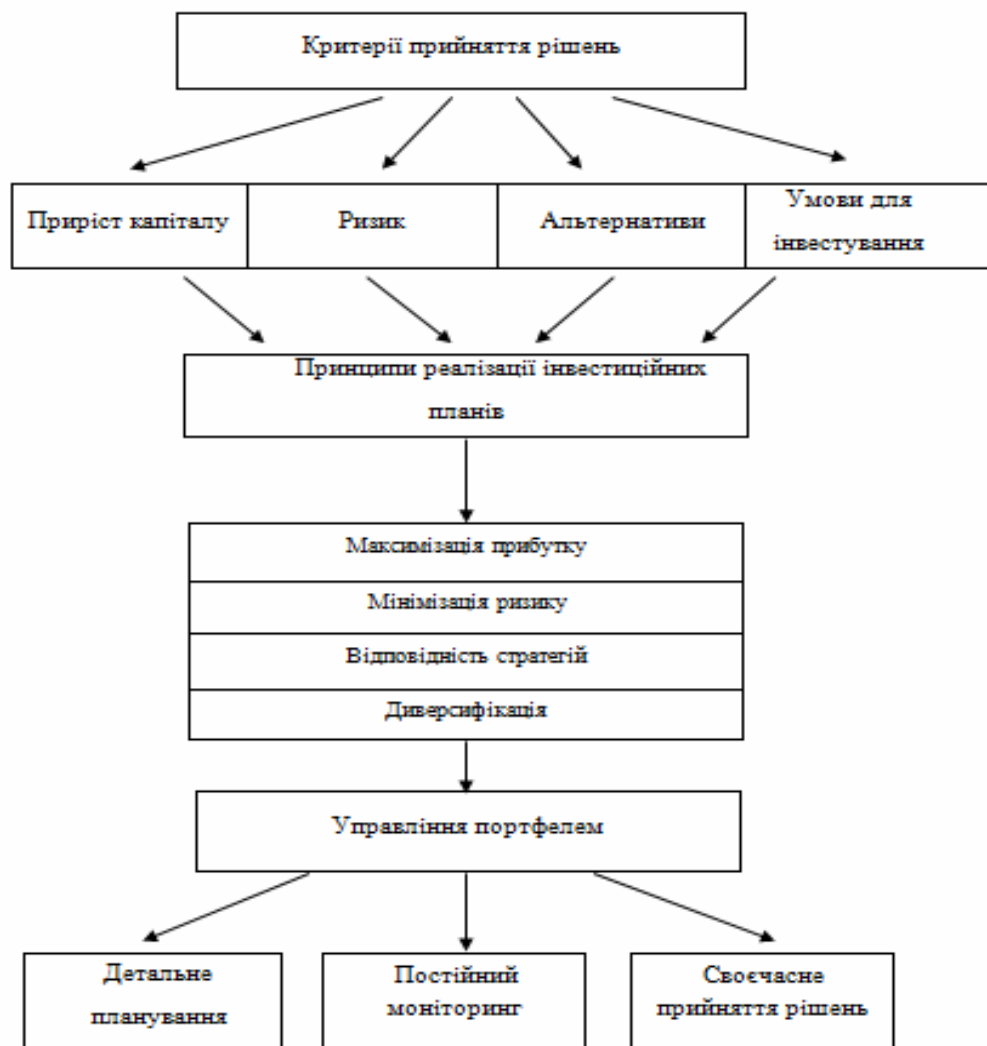

Рис. 2. Схема прийняття управлінського рішення інвестором

Список літератури:

1. Ракитов А.И. Философские проблемы науки: системный подход / А.И. Ракитов // Москва: Мысль, 1977г. — 270с.
4. Шеремет В.В. Управление инвестициями: в 2 т. / В.В. Шеремет, В.М. Павлюченко, В.Д. Шапиро и др. — М.: Высш. шк., 2008. Т. 1 — 416 с; Т. 2 — 512 с.

КОШТИ НАСЕЛЕННЯ ЯК ВНУТРІШНЄ ІНВЕСТИЦІЙНЕ ДЖЕРЕЛО УКРАЇНИ

*Чернишова О.О., студент кафедри обліку і аудиту,
ДВНЗ «Національний гірничий університет» м. Дніпропетровськ, Україна*

Потреба у збереженні позитивної динаміки економічного зростання, що досягнута останніми роками, та подальші структурні реформи в Україні засвідчують